

PAUL MEIJERING

‘KOM, WE GAAN MET Z’N ALLEN HET SCHIP IN’

DANKZIJ MIJN THUISLAND EN TIJDSRUIMTE HEB
IK DIT BOEK KUNNEN PUBLICEREN ZONDER TE
HOEVEN ONDERDUIKEN.
DAARENBOVEN VERKEER IK IN DE VRIJHEID OM
IN DE ANONIMITEIT TE MOGEN VERBLIJVEN.
DANK.

P. M.

INHOUD

HOOFDSTUK 1: DE MENSELIJKE MAAT

HOOFDSTUK 2: EEN HILARISCHE MISMATCH

HOOFDSTUK 3: JE KUNT MAAR BETER DOOD ZIJN

HOOFDSTUK 4: ER ZAL BIJ WORDEN STIL GESTAAN

HOOFDSTUK 5: WAT VALT ER BUITEN (?) ...

HOOFDSTUK 6: ZE DOEN MAAR WAT

HOOFDSTUK 7: HET LEK IS BOVEN

HOOFDSTUK 8: ALLE PRETENTIES TEN SPIJT

HOOFDSTUK 9: OVER AFLEIDING GESPROKEN

HOOFDSTUK 10: HET IS OOK NIET EERLIJK

HOOFDSTUK 11: WAT ER IS, IS ER.

HOOFDSTUK 12: IEDER VOOR ZICH

HOOFDSTUK 13: KOM TOCH EENS LOS VAN JEZELF

HOOFDSTUK 14: JE WORDT WAKKER

HOOFDSTUK 15: HET MENSENGEDOE

HOOFDSTUK 16: NEE, WE BLIJVEN NOG EVEN

HOOFDSTUK 17: EEN ECHT UITJE

**DE MENSELIJKE MAAT:
EEN KNEUZENFESTIJN**

Om maar meteen met de deur in huis te vallen: de meest essentiële en allerbelangrijkste troost voor ons allen - die dit aardse avontuur doorwrocht hebben kunnen gadeslaan en deze veldslag ongewillig hebben moeten doorstaan - is dat alles wat ooit heeft geleefd en heeft moeten sterven, nooit, maar dan ook nooit meer hoeft te lijden. – Dus nimmer meer hoeft te bestaan. En laten we daarom deze deur voorgoed gesloten achter ons laten.

‘k Zou gestopt zijn met schrijven, maar mijn tijdelijkheid wurgt me elke nacht.

Er zijn van die dagen dat je het effe helemaal hebt gehad. Een eenzaam familielid die weer eens veel te veel van je kostbare tijd aan het opsouperen is met het gebruikelijke zielige gejammer dat werkelijk nergens over gaat. Of een alleenstaande buurman die z’n dagen slijt met eindeloos op de bank hangen maar af en toe een luisterend oor behoeft. Ach, je leent je er voor. Dan heb je M. nog, die ook de samenleving de rug heeft toegekeerd, maar met hem valt tenminste nog wel te lachen. Het cynisme heeft hij uitgevonden en maakt van elk lichtpuntje in het leven met één opmerking een vunzig misverstand. Laatst nog in de kroeg oreerde hij zo uit het niets: “Met bomen en zwaluwen heb ik niks. En de rest kan me gestolen worden”. Hoe uitgesproken wil je het hebben? Nee, eerlijk is eerlijk: door hem giert het absurde leven hilarisch door m’n lijf en wil ik weer door met het circus.

Je bent er geweest.
Je bent er niet geweest.
Punt.
Geen punt.

Een staande ovatie voor de onzichtbaren, voor wie een schouderklopje, complimentje of een motiverende opsteker een rariteit zijn geweest en desondanks het mes, het touw of het gif hebben laten liggen.

Welke ijdele dreumes verdient geen corrigerende uitvergroting?

Lekker belangrijk zeg, of je wel of niet in God gelooft.
Het is typisch zo'n pretentieuze mensendingetje. Geef
Hem gewoon 's een beetje aandacht.

“Had ik het maar bij het flirten gelaten”, zei K. na een paar verrukkelijke verdovende borreltjes. “Toen vond ik mezelf nog wel te pruimen”. - Om er na een korte stilte aan toe te voegen; “Dat vond mijn vrouw ook, vrees ik”.

Hoe de wereld op jouw unieke manier wordt ervaren!
Daar waar niemand bij kan.

Verdomme, mijn pijp en hoed weggewaaid.
Weg identiteit.

Dolend individu, raak niet in paniek.
Elke bijdrage is voldoende.
Ook die van jou.

Oh vernedering... Je hebt potdomme al niets in de
hand in deze ondermaanse trollenkomedie, ga je je ook
nog eens schamen voor je aftakeling.

‘We zijn er als mensheid in geslaagd iets tastbaars neer te
zetten.’

(Merk even op: er wordt hier niets aan toegevoegd.)

Afgezien van de troostrijke sfeerverlichting die ze
ons 's nachts biedt en haar andere magnetische
kwaliteiten zou het zonder de aanwezigheid van de
Maan toch een eenzijdig één-tweetje zijn geweest
met die andere Superbol.

Een poging tot rehabilitatie op de godsafvalligheid:
dat zou toch voor vele arme drommels – die net als
u en ik veelvuldig op een dwaalspoor zijn gebracht -
moeten meetellen, straks...

De menselijke maat: een kneuzenfestijn.

Er zijn toch geen gruwelijke beelden van een Tweede Wereldoorlog of welke oorlog dan ook nodig (...) om ons tot in den treure te doen blijven afvragen waar wij met z'n allen in Godsnaam in zijn verzeild geraakt?!

Een lichamelijke noodzaak drukt elke andere, zelfs grotere, noodzaak moeiteloos aan de kant.

Je kunt zo'n beetje alles zeggen over God, maar niet dat Hij Zich er met 'een jantje van Lijden' van af heeft gemaakt.

De filosoof kunnen we binnenkort bijzetten als een ontheemd relikwie in de vitrinekast van de moderne beschaving.

Het was een stille zondagochtend met een waterig zonnetje boven de vijver, waar kwetterende vogels het enige geluid maakten. Er was niemand van de kwakende soort die het beeld verstoorde. Het was een moment dat ik veilig wilde opbergen in mijn sleetse plakboek. De dag was amper begonnen en ik had alweer meer gekregen dan dat ik verdiend had.

Een verhelderend telefoongesprek gehad, vanmorgen. Een vriendelijke stem vroeg of ze het genoeg had met de eigenaar van het huis. “Nou nee, mevrouw, de huurder van het huis”, antwoordde ik. “Dan houdt het hier voor mij op”, reageerde ze beslist. – Dan weet je weer waar je staat hè, ‘consument van lik-me-vestje’.

Hortend en stotend komt het leven bij ons binnen.
Piepend en krakend proberen wij het te verwerken.

En dan bleek je leven achteraf gezien een
aaneenschakeling van stukjes tegenwoordige tijd vol
voorgewende noodzaak en misleidende urgentie.

De pratende hoofden nemen zichzelf zo serieus.
Lachen.

De toon die er net rafelig naast zit, - het liefst in mineur –
blijft je bij.

Wat lieten we ons meevoeren op de vleugels van de
hartstocht, wat konden we ons decadent gemakkelijk laten
gaan; het ging zo overheerlijk vanzelf... Is de passie er
eenmaal uit, wordt het tussen de echtlieden al gauw een
plakkerig bedvogelen.

Nooit eerder zo vaak gedacht aan de kruisiging van J.
Er was geen enkele aanleiding.

‘Kill your darlings’ – Wees ongewoon meedogenloos
en vervuil de wereld met iets buitengewoon schoons!

De toenemende vermoeidheid in lijf en leden spreekt ook
met het verstrijken der jaren steeds meer een nihilistisch
woordje mee.

De Ongewisse Dood die als een onzichtbare
onverbiddelijke beul voor ons uitrolt, maakt het
leven gevaarlijk, intensief en spannend, want
alles aan haar riekt daardoor naar Einde.
Of anders en kort door de bocht gezegd:
Onsterfelijkheid is de vloek der vloeken.

Het verschijnsel ‘mens’: je haat hem en je houdt van hem.
Daartussen ligt een onuitputtelijk reservoir aan vele
geledingen van een allesoverheersend medelijden.

O zeker, de talloze stromingen binnen het mensdom zijn
ondoorgrondelijk complex (geweest) door de eeuwen
heen, doch zijn gang niet.

Aan de hemel staan drie sterren die bijna een rechte lijn vormen. Eigenlijk staan ze symbool voor de Schepping, want in Haar Domein lijkt alles (Bij Na) zo'n beetje het omgekeerde van Na Bij.

Zonder de aroma van de onweerstaanbare aantrekkelijkheid van de geslachtsdelen en het bijbehorende hemelse vuur, zou de mens er in zijn – door God gegeven - redelijkheid niet over gepeinsd hebben zich te vermenigvuldigen.

Prettige bijkomstigheid is wel, dat je tegen het welverdiende einde zo doodmoe bent, dat zelfs ademen je teveel wordt.

Die mislukte apensoort heeft wel iets weg van een stuntelende pias die met zijn enorme aanpassingscapriolen – vergezeld van een lach en een traan – zich staande probeert te houden op een doorlopende woelige grond.

Succes heeft vele vaders... En stiefkinderen.

Volstrekt ongeschikt en kansloos ben ik als denkbeeldige kandidaat om G. aan te prijzen, iets dat Hij zo zou hebben verdiend. Nou ja, de meeste religieuze leiders hebben het ook op een onherstelbare manier verkloot.

“Ik vond zijn eerste boek onnoemlijk veel beter” – De recensent was vergeten dat hij de debuutroman van de schrijver totaal had afgebrand voor de publieke tribune.

Jij mens, jij verstokte ijdelruit;
je verrukking betreft alleen jezelf, je ‘eigen’.
Jij mens, jij belegen narcist;
je adoratie betreft slechts je kind, je kleinkind,
oftewel je zaad en niets daarbuiten...

Allerbeste G., wat voor (mis)punt hebt U willen maken met de introductie van de mens?

De gepensioneerde man hield me staande. Hij vroeg me – daar ik elke ochtend voor zijn huis langs wandelde – of dat misschien eventueel met mijn gezondheid te maken had. “Allerminst”, antwoordde ik, “en als het dan al met gezondheid te maken gehad zou hebben, dan de geestelijke! Want zo’n lekker stukkie lopen maakt efficiënt je kop leeg en geeft zo nodig ruimte voor niet-alledaagse gedachten. U weet wel, die gedachten die een beetje verder gaan dan onze eigen pietluttige kleine zorgen die bij een monotoon burgermans bestaantje horen. Het was blijkbaar niet het antwoord wat ie wilde horen en brak het gesprek abrupt af door mij een fijne voortzetting te wensen.

Je bent geneigd te denken dat het ras zonder kleurtje zich in zijn naaktheid ernstig benadeeld heeft gevoeld ten opzichte van de anderen en ter compensatie de macht heeft opgeëist, zoals ook kleine mannetjes in vele gevallen hun geringe lengte teniet willen doen met een enorme geldingsdrang.

Dat zulk een roof – en zelfzuchtig schepsel een podium wordt geboden in dit imposante theater, waarbij op de planken zich een horror-verhaal ontvouwt, dat je als niets voorstellende toeschouwer slechts in onmacht doet verstommen: dit is te ‘holocaustistisch’ voor woorden. Het doet je afvragen: is dit stuk ter educatie of zelfs tot vermaak? De vraag alleen al is zo huiveringwekkend. Zeker, het is de vertelling der vertellingen, een onwaarschijnlijk pareltje in Gods Universum, maar het lijkt er op dat de Schepper er op is uitgekeken en het speelgoed zichzelf laat opvreten.

Ze had gedecideerd een besluit genomen. Ze zou nog één keer een wulpsé dans en een wilde nacht doormaken. De wereld mocht nog één keer van haar snoepen. En daarna zou ze zich niet meer laten vernederen en komt niemand meer in haar buurt.

Ik vaar blind op het roekeloze denken. Het ordent – tot mijn verfrissende verademing – de zintuigelijke bende.

Zolang dat navelstarende mensje maar zijn natje en zijn droogje, zijn sigaartje, zijn neukertje, zijn speelgoedje, zijn huisje, zijn boompje, zijn kindje, zijn beestje, zijn autootje en zijn tripje maar heeft. En zijn gelijk. Anders is er geen land mee te bezeilen.

Laten we de woorden als ‘fragmentatie’ of ‘degeneratie’ mijden, doch de beweging sinds de Oerknal is een ‘doorlopend niet te stoppen uit elkaar’ ... Het voltrekt zich eveneens onder de mensheid.

“Toen ze nog kanker had, vond ik haar leuker”, fluisterde de balletdanseres in het oor van een vriendin over haar collega.

De gedachte dat je binnen elke seconde voorgoed geveld kunt worden door een bloedprop maakt je knettergek.

Ik pik het niet langer!
‘k Ga het nu voortaan zelf verzinnen.

Zelfs bij een acute algehele voortplantingsstop zal Moeder Aarde de meelijwekkende bastaardsoort nog minstens 100 jaar moeten (ver)dragen.

**EEN HILARISCHE MISMATCH:
EEN BLOOT MENS IN DE NATUUR**

Een eerlijke verdeling zat er vanaf het Begin al niet in onder de hebzuchtige veelvraten.

Demonstratie van het onmogelijk(e) zijn: voor het voetstuk had X. teveel last van de angst voor hoogte, en ten opzichte van het riool be kroop hem een onoverkomelijke smetvrees. Doch er tussenin was het X. te middelmatig.

Het aanschijn van de wereld, zoals ze haar miljarden jaren oude geschiedenis met zich meedraagt en zich onafgebroken aan ons presenteert, is het meest imponerende en meest luisterrijke dat er bestaat. Dit aforisme lijkt minder vermeldingswaard dan het is.

Tientallen jaren zijn O.A. (hij is onder andere onbekend en anoniem) en ik reeds soortgenoten, plaatsgenoten en zelfs leeftijdgenoten. We komen elkaar regelmatig tegen. Telkens als hij mij ziet, verkramp zijn gezicht alsof er plotseling een enorme sloffe wind door zijn onderbroek is gewaaid. Hij moet wel een vreselijke pesthekel aan me hebben. We hebben nog nooit één woord met elkaar gewisseld.

Ik denk weleens: elk andere route of afslag die ik niet genomen heb, zou hebben geleid tot zelfmoord.